

Den gemensamma nämnaren är revanschlusta

Publicerad: 2 juni 2014

Författare: Mikael Mjörnberg

Daniel Eriksson. Det blir alltså en ung kille från trakten som tar över Lindlöven. Och kanske ännu bättre, en kille med ungefär samma törst efter revansch som klubben.

Hösten 2013.

I Lindlöven är optimismen stor. Fjolåret har varit en storartad succé och nu har man byggt ett lag starkt nog för att upprepa Allettan-avancemanget. Det är dit man siktar, det är inget man hymlar med och det är också vad omgivningen tror att man kommer lyckas med.

Känslan är likadan i Nybro. Supportrarna på den lilla småländska orten har i flera säsonger varit svältfödda på framgång, men nu har man värvat ett lag som på papperet ser både intressant och starkt ut. Optimismen flödar. Vid rodret står den unge tränaren Daniel Eriksson som förvisso på sant tränarmanér försöker tona ner förväntningarna, men som inte kan blunda för vilken klass han förfogar över.

Vintern 2013.

Både Lindlöven och Nybro har varit minst sagt tröga ur startblocken. Det ser bitvis bedrövligt ut och den där platsen i Allettan som respektive gäng bespetsat sig på i respektive serie har försvunnit långt bort i fjärran. Det som skulle bli en så rolig säsong har snarare kommit att handla om misär och misslyckande.

Våren 2014.

Lindlöven huserar i fortsättningsserien där man hoppas på att kunna ta sig till playoff genom en serieseger men istället får fokusera på att klara sig kvar i Hockeyettan utan kval. Daniel Eriksson å sin sida har fått sparken och sitter hemma i Örebro med en, får man anta, inte jättesmaskig eftersmak i munnen efter Nybro-äventyret.

Säsongen 14/15.

De två parterna ska ta revansch tillsammans.

Jag tror att det är en bra sak. Oavsett om man väljer att se till Erikssons tränaregenskaper eller spelartruppens spets kan det aldrig vara en nackdel att både tränare och förening brinner av revanschlust. Speciellt inte som man får anta att både Eriksson och Lindlöven lärde sig både ett och annat av vad som gick så fel med så goda förutsättningar ifjol.

Det har potential att bli lyckat.

Daniel Eriksson talar så här initialt om att han vill att laget ska spela bättre försvarsspel än ifjol. Det låter bra, men i själva verket är han, i alla fall som jag känner hans hockey, en man som står för ett underhållande och sevärt spel.

Till skillnad mot sin föregångare som gärna talade om stolpar, målvakter, överlägsen skottstatistik och oflyt är han dessutom rak och ärlig och klarar av att upptäcka och erkänna när det egna manskpet faller till föga.

Det kommer bli en väldigt viktig egenskap, för en av de stora utmaningarna som den nya tränaren står inför är att få Lindlöven att agera mindre bekvämt än ifjol.

Stora delar av fjolårstruppen är kvar. Många duktiga spelare. Men de är inte i närheten av så bra som de kan vara om de spelar så bekvämt som ifjol. Då kommer de istället straffas stenhårt i den nya serien.

Zebastian Ilestedt, som dessutom känner tränare Eriksson sedan tidigare, är en väldigt intressant värvning av Lindlöven, men det viktigaste i det mastiga forwardssläpp man gjorde den gångna veckan är naturligtvis att Alexander Kovalonok och Max Lalander blir kvar i Lindehov.

Förutsättningarna för framgång finns där.

Nu är det upp till Daniel Eriksson och Lindlöven att ta revansch.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/den-gemensamma-namnaren-ar-revanschlusta/>